

πον ὥστε ὁ συνδαιτημὼν, ὅστις ἐμελλε νὰ καθῆται κατέναντι αὐτοῦ, νὰ εὐρίσκηται ἀντικρὺ τοῦ φωτός, ἡτοιμάσθη δὲ ἵνα ὑφαρπάσῃ ἐκ τοῦ δαιτημῶνος τούτου, ὅλας τὰς ὠφελίμους πληροφορίες, ὅσας ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ.

Ἡ θύρα ἠνεῳχθῆ καὶ εἶδε πρόσωπον ὅπερ θὰ εὐηρέσκει τοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς μυθιστοριογράφους τῆς σχολῆς τοῦ Βαλζάκ.

Ὁ ξενοδόχος ὤθησε τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ εἶπε μετὰ σπουδῆς :

— Ἐλᾶτε λοιπόν, κύριε Φουϊνὴ ! Τὸ πρόγευμα ἐκρύωσε, καὶ ὁ κύριος σὰς περιμένει πρὸ δέκα λεπτῶν.

Μία ἐκ τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ κύρ Φουϊνὴ, ιδιοτροπίαν, ἣν ὁ ξενοδόχος εὐχαρίστως ἐκολάκνευεν, ἦτο νὰ πιστεύωσιν οἱ διερχόμενοι ταξιδιῶντα ὅτι ἔτρωγε συνήθως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡρέσκετο ἐπίσης νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν οἰκείως ὁ κύρ Βονασὼν, ὅστις ἐξηκολούθησεν ὑψῶνων τοὺς ὤμους :

— Διάβολε ! ἔπρεπε νὰ εἴσθε πλέον ἀκριβῆς εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ἀφοῦ ἄλλην φορὰν εἴσθε σύντροφος μὲ τὸ σπῖτι Λερὲ Βερὰρ καὶ Συντροφία.

ΛΔ'

Ὁ κύριος Λεκὼκ ἐνεθυμεῖτο τὰ πάντα, τὰ πράγματα, τὰ πρόσωπα, τὰ ὀνόματα.

Τὸ μνημονικὸν εἶνε ἓν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων πλεονεκτημάτων τοῦ ἐπαγγέλματος. Διὰ τοῦτο προσήλωσε τὸ οὖς ἅμα ἤκουσε τὸν ξενοδόχον ἀπαγγέλλοντα τὸν τίτλον τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, οὕτινος ὁ εἰς Σαβινὸν ἀποσυρθεὶς ἔμπορος ἦτο ἄλλοτε συνεταῖρος.

Ἐγίνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ποινικῆς δίκης, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ υἱοῦ του, οὐδόλως δ' εἶχε λησμονήσει ὅτι ὁ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀλβαλέτ δολοφονηθεὶς ὠνομάζετο Πέτρος Λερὲ, ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Λερὲ Βερὰρ καὶ Σα, ἐμπόρων χονδρικῶς ὑφασμάτων.

Ἐπὶ τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου τίτλου, ὅπως λέγουσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν γλῶσσαν, δὲν ἐφαίνετο τὸ ὄνομα τοῦ Φουϊνὴ.

Ἡ σύμπτωσις ὅμως ἤξιζε νὰ σταματήσῃ τις, ὁ δὲ κύριος Λεκὼκ ὑπεσχέθη ἐν ἑαυτῷ νὰ διαφωτίσῃ τὸ εἰσέτι σκοτεινὸν τοῦτο σημεῖον.

— Ὅταν ἐμπορευόμην, ἐνόμιζα καθήκον μου νὰ εἶμαι ἀκριβῆς, ἀπεκρίθη ὁ βραδύνας συνδαιτημὼν. Ἡ ἀκρίβεια εἶνε ἡ εὐγένεια τῶν ἐμπόρων. Τώρα ὅμως ὅπου εἶμαι ἀπλοῦς πολίτης, ἡμπορῶ νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

Μόλις ὁ κύρ Φουϊνὴ εἶχε προσφέρει δύο μόνον φράσεις καὶ ὁ κύριος Λεκὼκ ἔκρινε τὴν ἀξίαν του.

Τὸ ἐξωτερικόν του, ἄλλως τε, συνεπλήρου τὸν τύπον Παρισινοῦ καταστηματαρχοῦ φθονεροῦ, κενοδόξου, δειλοῦ, φιλέριδος, καὶ οἰηματίου.

Ἀπαντα τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ἀντενακλῶντο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

Ὁ μικρόσωμος οὗτος ἄνθρωπος, ἰσχνός, ξηρός, ρικινώδης, ἰονθώδης, εἶχε στόμα ἀνευ σχεδὸν χειλέων, ρίνα προμήκην καὶ σῶμα ἀκομψόν.

Ὅταν ἐμειδία, καὶ ἐμειδία συχνά, θὰ ὤμνυε τις ὅτι ἔκαμνε τὸν μορφασμὸν ἐκείνον, ὃν συνήθως κάμνει τις ὅταν τρώγῃ λεμόνιον πράσινον.

Ἦρκει νὰ τὸν παρατηρήσῃ τις, ὅπως ἐνόησεν ὅτι θὰ διηλθε τὸν βίον του παρενοχλῶν τοὺς συνεταίρους του, συλλέγων χρήματα, καὶ βοηθῶν μυστικῶς τὴν δικαστικὴν Ἀρχήν.

Ὁ κύριος Λεκὼκ ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ παίξῃ τὸν ἐνοχλητικὸν τοῦτον γέροντα ὅπως τὴν κιθάραν.

Δὲν ἐπρόκειτο ἢ νὰ θίξῃ τὰς χορδὰς του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸν ν' ἀποδώσῃ ἤχους ἀηδεῖς μὲν, ἀλλὰ διδακτικούς.

— Κύριε, εἶπε σοβαρῶς, ἔχετε δίκαιον.

Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐλευθερία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρχίσω ἀνευ ὁμῶν νὰ τρώω τὴν ὀμελέταν μου. Φέρετέ την, κύρ Βονασὼν, τὴν προσφιλέαν αὐτὴν ὀμελέταν, καὶ μὴ λησμονήσετε τὴν ἐκλεκτὴν φιάλην, διότι πρέπει νὰ ἔχετε ἐκλεκτὸ κρασί.

Βλέπων ὅτι ἡ σχέσις ἀπεκατέστη μεταξὺ τῶν δύο πελατῶν, ὁ ξενοδόχος ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρων πινακία καὶ φιάλας.

— Ὁ κύριος ταξιδεύει διὰ κρασί ; ἠρώτησεν ὁ Φουϊνὴ ἐκδιπλόνων τὸ χειρόμακτρόν του, καὶ θέτων τὸ ἄκρον αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἐπενδύτου του.

— Καθὼς τὸ εἶπατε, κύριε, ἀπάντησε μετ' οἰκειότητος ὁ κύριος Λεκὼκ. Ἡξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ εἴσθε πολὺ πονηρὸς διὰ νὰ τὸ μαντεύσετε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ;

— Δὲν ἔζησε κανεὶς τριάντα χρόνια μὲ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ κάποιαν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ τῶν οἰνοπνευμάτων, ἢ τῶν ἐρίων, ἢ τῶν ἀποικιακῶν προϊόντων. Εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν ἐχορημάτισεν ὁ κύριος ;

— Εἰς τὰ ὑφάσματα.

— Λαμπρὸν ἐμπόριον, κύριε, ἐμπόριον ἐθνικόν. Ἡ ὑφαντουργία εἶνε βιομηχανία καθαρῶς γαλλικὴ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι καλὸς Γάλλος, μολονότι δὲν ἔχω συχνὰ τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπω τοὺς Παρισίους, διότι διέρχομαι τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ταξιδεύων εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὸ ἄλλο τέταρτον εἰς Λιβερπούλν.

— Ὁ κύριος ἀντιπροσωπεύει Ἀγγλικὸν οἶκον ;

— Τοὺς Ραφσὸν Γένκενς καὶ Σα. Οἱνοῦς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλλίας. Ὑποκαταστήματα εἰς Εἰρὲς καὶ εἰς Πόρτο. Εἰσαγωγὴ κατ' εὐθείαν. Ἀγοραὶ ἐκ τῶν μερῶν τῆς παραγωγῆς.

— Καὶ ὁ κύριος ἔρχεται εἰς Σαβινὸν διὰ νὰ πωλήσῃ τοὺς οἶνους του ;

— Διὰ νὰ κατακλύσω τὸν τόπον καὶ τὰ περίχωρα, ἀγαπητὲ κύριε. Εἰρὲς, Ἀμονταιλάδο, Πόρτο, Μαλάγα, Ἀλικάντε, εἰς φιάλας, εἰς βαρέλια. Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε Φουϊνὴ.

— Εὐχαριστῶ, αὐτὰ τὰ ἀποστάγματα τῶν σταφυλῶν ἀντίκεινται εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν μου. Ἐχω θερμὸν τὸ σηκῶτι.

— Σὰς φαίνεται. Ἀπόσταγμα σταφυλῶν εἶνε λέξεις σκληραὶ, δὲν θυμῶν ὅμως ποτὲ ὅταν ἀστείλονται μὲ τὰ προϊόντα μου.... ἀρκεῖ μόνον νὰ μοῦ τ' ἀγοράζουσιν ἢ νὰ μὲ συνδράμουν νὰ τὰ πωλῶ. Σεῖς, δὲν θὰ τὰ ἀγοράσετε, ἀλλὰ θὰ μὲ συνδράμετε. Ὁ κύρ Βονασὼν μοῦ εἶπεν ὅτι γνωρίζετε ὅλους τοὺς μεγάλους τοῦ τόπου.

— Τοὺς γνωρίζω... χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσω, καὶ δὲν τοὺς συναναστρέφομαι. Ὅταν ἔζησε κανεὶς τριάντα χρόνια μὲ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους τῶν Παρισίων...

— Περιφρονεῖ τοὺς ἐπαρχιώτας, αὐτὸ εἶνε γνωστόν. Ἐπεθυμοῦσα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀνάγκην των. Σεῖς διαφέρετε. Ἐκάματε τὴν δουλειὰ σας, καθὼς ἔμαθον.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐσχημάτισα καλὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα ἐντίμως, ἐντιμότερον ἀπὸ τὴν περιουσίαν ἐκείνου τοῦ κολλυβιστοῦ, ὁ ὅποιος ἠγόρασεν ἐδῶ πλησίον γαίας καὶ ἓνα πύργον.

— Εὐγε ! δὲν εἴσθε ἅν ἐκείνους τοὺς σημερινοὺς ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι γίνονται ἐκατομμυριοῦχοι καὶ μολαταῦτα ἐξακολουθοῦν νὰ ἐνοικιάζουσιν ἐτησίως δάση διὰ κυνήγιον, καὶ νὰ συναναστρέφονται μὲ κοκότες.

— Ὅχι, κύριε, καὶ τὸ καυχῶμαι.

— Εἰς ὑγείαν τῆς φρονιμάδας σας, κύριε Φουϊνὴ. Ἡ ἐκλεκτὴ φιάλη τοῦ κύρ Βονασὼν δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, πίνεται ὅμως, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὼκ, πληρῶν τὸ ποτήριον τοῦ δαιτημῶνος του. Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ σὰς προσφέρω φιάλην καμπανίτου. Πάρετε, κύρ Βονασὼν, καὶ φέρετέ μας ἀπὸ τὰς παλαιότερας καὶ δύο μάλιστα.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τιμῆς, ἣν ὁ προμηθευτὴς τῶν οἶνων τῆς χερσονήσου ἔκαμνεν εἰς τὴν οἰναποθήκην τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὰς ζητηθείσας φιάλας.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΒΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ κερὰ τῆς Χάριτος ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἡ δύστηνος νεῆνις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλησιεστέρας ἑδρας ἀτονος, ἐνῶ ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώπου της ἀκαριαίως ἀπὸ τῆς ὀργῆς μετέπεσεν εἰς ἀποθάρρυνσιν.

— Ἀχ ! ἀνέκραξε μετὰ πικρίας, εἰδὼν τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια μοῦ ἔκλεψαν!

— Ἐγγραφα ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος. Ἐπιστολὴν συστατικὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ;

— Μάλιστα ! ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις στρεφόμενη αἰφνιδίως πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς τὰ ἀπώλεσα, τῇ εἶπε δι' ἱκετευτικοῦ τόνου, ὃν ἐξεδήλου κατὰ πρῶτον τὴν στιγμήν ταύτην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐφάνη διστάσασα, ἀλλ' ἐν τέλει ὑπεχώρησεν εἰς τὴν αἴτησιν, διότι δὲν ἐνέκειτο εἰς τὴν φύσιν της ν' ἀνθίσταται εἰς παρομοίας ἱκεσίας.

Ἄλλὰ τοῦ Ὁρατίου ἡ συμπάθεια ἦτο σφόδρα δυσάποκτητος. Ἐσφενδόνισε πικρὸν βέλος εἰρωνείας πρὸς ἰδιόζυγαν εὐχαρίστησιν τινὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Καὶ ἄλλη ἐξήγησις ! ἀνέκραξε, συνοδεύων τοὺς λόγους του μὲ βλέμμα κωμικῆς ὑπομονῆς.

Ὁ Ἰούλιος ἐταράχθη. Οἱ μεγάλοι λάμποντες ὀφθαλμοὶ του καθηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου μετ' ἐκφράσεως περιφρονήσεως, τὴν ὁποίαν ἐλάχιστα ἐπεθύμει ν' ἀποκρύψῃ.

— Τὸ ὀλιγώτερον, ὅπερ ἔχετε νὰ πράξετε, τῇ εἶπε μετ' αὐστηρότητος, εἶνε νὰ μὴ ἐξοργίζετε τὴν ἀτυχῇ ταύτην νέαν. Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶνε εὐκολον.

Καὶ στρεφόμενος αὖθις πρὸς τὴν Χάρिता, ἐπειράθη νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃ κατὰ τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην στιγμήν.

— Μὴ ἐνοχλήσθε, ὅπως ἐξηγηθῆτε καὶ προσαγάγητε πειστήριόν τι ἀμέσως τόρᾳ, τῇ εἶπεν. Ἐν ἑλλείψει τῶν ἐπιστολῶν, περὶ ὧν μᾶς ὠμιλήσατε, ἔχετε τινὰ εἰς Λονδίνον, ὅστις νὰ δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά σας ;

Ἡ Χάρις ἐταπεινώσε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἔχω φίλους εἰς Λονδίνον, ἀπήντησεν.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ ἡ Λαίδη Ζάνετ εἰς τὸ ὑπόστατον τοιαύτης ὁμολογίας, αὐτῇ, ἥτις ἐπὶ ζωῆς της δὲν εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγῳσιν οὔτε περὶ ἐνὸς καὶ προσώπου, ὅπερ νὰ ἐστερεῖτο παντελῶς φίλων εἰς Λονδίνον.

— Οὔτε φίλους ! ... ἐπανέλαβε κακεντρεχῶς στρεφόμενη πρὸς τὸν Ὁρατίον, ὅστις διηύθυνε καὶ δεύτερον βέλος, ἐλαφρότερον τὴν φορὰν ταύτην.

— Αὐτὸ δὲ ἐννοεῖται ! ὑπέλαβεν.

Ἡ Χάρις εἶδεν αὐτοὺς ἀνταλλάσσοντας νεύματα.

— Οἱ φίλοι μου εὐρίσκονται εἰς τὸν Καναδᾶν, ἀνέκραξε μετὰ βιαιότητος. Ἐκεῖ ἔχω πλείστους ὅσους φίλους, οἵτινες, ἂν ἡδυνάμην νὰ τοὺς φέρω ἐνταῦθα, θὰ ἐμαρτύρουν περὶ ἐμοῦ.

Νὰ ἐπικαλεῖται τις ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἀγγλίας τὸν Καναδᾶν ὡς τόπον αἰτήσεως τοιοῦτων πληροφοριῶν, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, δυσκόλως γίνεται πιστευτός. Ἡ ἀπόστασις εἶνε τόσον μεγάλη ! ...

Ὁ Ὁρατίος ἐπεφυλάσσετο καὶ ἐσφενδόνισε καὶ εὐφυολόγημα.

— Εἶνε τόσον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... εἶπε.

— Ναί, πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, συμφωνῶ, ἐπανέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης τοῦ Ἰου-

λίου ἐπειράθη ἅπαξ ἔτι νὰ ἐφελκύσῃ ὀλίγην τούλαχιστον μακροθυμίαν ὑπὲρ τῆς ξένης, ἣν τῷ εἶχον ἐμπιστευθῇ.

— Ὑπομονή, Λαίδη Ζάνετ, τῇ εἶπεν. Ὅλιγην διακρίσιν, Ὁράτιε, διὰ μίαν ἀπροσάχετον γυναῖκα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ Χάρις, ὅτι πειράσθε νὰ μὲ συνδράμετε, ἀλλ' εἶνε ἀνωφελές. Δὲν θέλουν, βλέπετε, οὔτε νὰ μὲ ἀκούσωσι.

Καὶ ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἀμα εἰποῦσα τοὺς λόγους τούτους, ἀλλ' ὁ Ἰούλιος τὴν ἐκώλυσεν, ἐπιθείς ἡπίως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τὸν ὤμὸν της.

— Θὰ σᾶς ἀκούσω ἐγώ, τῇ εἶπε. Μοὶ ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Προξένου. Ὁ Πρόξενος μοὶ γράφει ὅτι ὑποπευτέ τινα, ὅστις σᾶς ἔκλεψε τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν καὶ τὰ ἐνδύματά σας.

— Δὲν ὑποπεύω, ἀπήντησε ζωηρῶς, εἰμὶ βεβαία ! Σὰς διαβεβαίω, ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ εἶνε ἡ κλέπτρια. Ἦτο μόνη μετ' ἐμοῦ, ὅταν ἐπληρώθην ὑπὸ τοῦ ὀβουζίου, αὐτῇ δὲ μόνῃ ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον ἐπ' ἐμοῦ συστατικὴν ἐπιστολὴν. Μοὶ ὠμολόγησε παρρησίᾳ, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ κακὴ γυνή... ὅτι εἶχε φυλακισθῇ... ὅτι εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τοῦ Ἀσύλου.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς ξηροτάτης ἐρωτήσεως, ἥτις ἐνέριπτεν αἰφνιδίαν τινὰ ἀμφιβολίαν ἐφ' ὅλης αὐτῆς τῆς διηγήσεως.

— Ὁ Πρόξενος μοὶ γράφει προσέτι ὅτι τῷ ἐξητήσατε νὰ προβῇ εἰς ἐρεύνας πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς τῆς Μέρσης Μερρίκ, εἶπε. Ἀληθεύει ὅτι προέβη εἰς τὰς ἐρεύνας ταύτας καὶ ὅτι δὲν ἀνευρέθη οὐδὲν ἔχνος γυναικός, φερούσης τὸ ὄνομα τοῦτο ;

— Ὁ Πρόξενος δὲν ἐνήργησεν ὡς ἔπρεπε πρὸς ἀνακάλυψίν της, ἀπεκρίθη μετὰ δριμύτητος ἡ Χάρις καὶ ἐκεῖνος, ὡς καὶ ὅλοι, ἔκαμεν ὅ,τι ἡδύνατο ὅπως πάντοθεν ἀποκρούομαι καὶ ὅπως κακῶς πάντες μὲ κρίνωσιν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ὁ Ὁρατίος ἀντήλλαξαν νέον βλέμμα.

Τὴν φορὰν ταύτην ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν Ἰούλιον νὰ τοὺς μεμψῇ, διότι καθ' ὅσον προὔχῳρει ἡ διήγησις τῆς ξένης, ἐπὶ τοσοῦτον τῷ ἐφάνετο αὕτη ἀναξία σοβαρᾶς προσοχῆς.

Ὅσον περισσότερον ὠμίλει, τόσῳ μᾶλλον ἐμειονέκτει ἀνεπιτηδείως εἰς τὸ ν' ἀσφαλίζει ἐαυτῇ καὶ σύγκρισιν καὶ πρὸς τὴν ἀποῦσαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα διημισηθήτει ὡς ἀνήκον αὐτῇ.

— Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὡς ἀληθὴ πάνθ' ὅσα λέγετε, ἐπέειπεν ὁ Ἰούλιος, καταβάλλων ὑστάτην προσπάθειαν ὅπως συγκρατήσῃ καὶ οὗτος τὴν ὑπομονὴν του, ποῖαν χρῆσιν ἡδύνατο νὰ κάμῃ ἡ Μέρση Μερρίκ τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν ἐνδυμάτων σας ;

— Ποῖαν χρῆσιν ; ... ἐπανέλαβεν ἡ Χάρις, ἐκπλησσομένη ὅτι ἀντελαμβάνοντο τῶν πραγμάτων οἱ ἄλλοι διαφόρως ἢ ὡς ἀντιλαμβάνετο αὐτῶν ἡ ἰδίᾳ. Τὰ ἐνδύ-

ματά μου ἔφερον τὸ ὄνομά μου. Ἐν τῶν ἐγγράφων μου ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ πατρός μου, συνιστῶντός με εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ. Αἱ λοιπὸν ! μία γυνή, ἐξελθοῦσα τοῦ Ἀσύλου, καὶ ἐπιτυχάνουσα τοιαύτην εὐκαιρίαν, νομίζω ὅτι εἶνε πληρέστατα ἱκανὴ νὰ παρουσιασθῇ ἐνταῦθα ἀντ' ἐμοῦ, κατέχουσα τὰ πειστήριά μου.

Ὅλως ἀνεπιτηθεύτως ἀπαγγελθέντες οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης προδιαθέσεως πρὸς ἐπιβεβαιώσιν των, ἐπήνεγκον τρομερὸν ἀποτέλεσμα. Ὡ ! ἦσαν ὑβριστικώτατοι διὰ τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἥτις ἔκρινεν αὐτοὺς ὅλως ἀσυγχωρήτως ἀφορήτους.

— Δότε μοι τὸν βραχίονά σας, Ὁράτιε, εἶπεν ἐγειρομένη, καὶ νὰ ἐξέλθωμεν. Ἀρκετὰ ἤκουσα.

Ὁ Ὁρατίος προσήνεγκε μετὰ σεβασμοῦ τὸν βραχίονά του εἰς τὴν γηραιὰν δέσποιναν.

— Ἐχετε πληρέστατον δίκαιον, κυρία, τῇ ἀπεκρίθη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῇ τερατωδέστερα ἱστορία.

Καὶ ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ἀγανακτήσεώς του ὠμίλει ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως, ὅπως τὸν ἀκούῃ ἡ Χάρις, ἥτις, προχωροῦσα πρὸς αὐτὸν προκλητικῶς,

— Τί τὸ τερατῶδες ὑπάρχει εἰς ὅσα εἶπον ; ἀνεφώνησεν.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐσταμάτησε.

Καὶ οὗτος ὡσάυτως, μολονότι ἅπαξ μόνον εἶχεν ἴδει τὴν Μέρσην, ἠσθάνετο ἐνδομύχως ἀληθῇ ὀργὴν ἐκ τῆς ὑβρεως, ἥτις ἐξηνέχθη κατὰ τῆς ἀπούσης θελητικῆς νεανίδος.

— Σιωπήσατε ! εἶπεν ὁμιλῶν αὐστηρότατα πρῶτην ταύτην φορὰν πρὸς τὴν Χάρिता. Ὑβρίζετε τὴν Λαίδην Ζάνετ. Ὅ,τι λέγετε εἶνε πλέον ἢ παράλογον καὶ εἴθε πολὺ τολμηρὰ, ὑποστηρίζουσα ὅτι ἄλλη γυνὴ ὑπεσέδυσεν ἐδῶ ἀνθ' ὧμων.

Ἡ παραφορὰ τῆς Χάριτος εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον.

Θανασίμως πληγεῖσα ἐκ τῆς μομφῆς τοῦ Ἰουλίου, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μετὰ μανιώδους βλέμματος.

— Εἴθε κληρικὸς ὑμεῖς ; ... Εἴθε ἀνὴρ εὖ ἡγμένος ; ἠρώτησε. Δὲν ἀνεγνώσατε λοιπὸν ποτὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἢ εἰς βιβλία διηγήσεις περὶ προσώπων, ἅτινα ἐδεικνύοντο ἀντὶ ἄλλων ; ... Εἶχον τυφλῶς ἐμπιστευθῇ πρὸς τὴν Μέρσην Μερρίκ ἐκείνην πρὶν ἢ μάθω ἐξ ἰδίας τῆς ὁμολογίας ὁποία τις ἦτο... Ἐγκατέλειψε τὴν καλύβην... ὡς μετὰ τινὰ χρόνον μ' ἐπληροφόρησεν ὁ χειροῦργος, ὅστις μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν, σταθερῶς πεπεισμένη ὅτι εἶχον φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ὀβουζίου... τὰ ἔγγραφα μου... τὰ ἐνδύματά μου ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως... αἱ ! λοιπὸν ; δὲν εὐρίσκεται οὐδὲν τὸ ἔκτακτον, τὸ ὑποπτον, εἰς ὅλα ταῦτα ; ... Ἄλλ' εἰς τὸ νοσοκομεῖον εὐρέθησάν τινες, οἵτινες ἐπίστευον, τοῦναντίον, ὅτι ὅλα ταῦτα ἦσαν ὑποπτα... ἄνθρωποι τινες, οἵτινες μὲ προειδοποίησαν νὰ σπύσω, διότι δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ εὕρω ἐδῶ τυχοδιώκτιδά τινὰ εἰς τὴν θέσιν μου.

Αἴφνης ἐσιώπησε καὶ ἐστράφη.
Θροῦς ἐσθῆτος μεταξίνης εἶχε πλήξει
τὰς ἀκοάς της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔμελλε νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ τὴν αἰθουσαν, διευθυνομένη μετὰ τοῦ
Ὁρατίου πρὸς τὸ θερμόστεγον.

Ἡ Χάρις ὤρμησε πρὸ αὐτῶν καὶ τοῖς
ἔφραξε τὴν δίοδον.

— Μίαν λέξιν, Λαίδη Ζάνετ, πρὶν ἢ
ἀπομακρυνθῆτε, ἀνέκραξε, μίαν λέξιν καὶ
θὰ μείνω εὐχαριστημένη!... Ἡ ἐπιστολὴ
τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ἔφθασεν εἰς
τὴν οἰκίαν ταύτην;... ναι ἢ ὄχι; Ἐὰν
ἔφθασε... γυνὴ σὰς τὴν ἀπέδωκεν;...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν προσέβλεψεν, ὡς
γνωρίζει νὰ θεωρῇ μεγάλη δέσποινα πρό-
σωπον κατωτάτης τάξεως, τολμοῦν ἰτα-
μῶς νὰ ὑπολείπεται τοῦ πρὸς αὐτὴν σε-
βασμοῦ.

— Δὲν γνωρίζετε βεβαίως, εἶπε μετὰ
παγεῖρας ἀπαθείας συγκρατουμένη, ὅτι αἱ
ἐρωτήσεις σας αὗται εἶνε ὕβρεις δι' ἐμέ!

— Καὶ πλέον ἢ ὕβρεις διὰ τὴν Χάρι-
τα!; προσέθηκε μετὰ ζέσεως ὁ Ὁρατίος.

Ἡ ἀποφασιστικὴ μικρόσωμος γυνή, ἥ-
τις ἔφραττε τὴν δίοδον τοῦ χειμερινοῦ κή-
που, ἐφρικίαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλθύντο ἀλλη-
λοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Ὁρατίου ἐπὶ τῆς
Λαίδης Ζάνετ καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκεῖ-
νον, ἀπαστράπτοντες ἐκ τῆς λάμψεως τρο-
μερᾶς ὑπονοίας, ἥτις τοὺς ἐφλόγιζε.

— Διὰ τὴν Χάριτα!... ἀνέκραξε. Ποίαν
Χάριτα;... Ἀλλὰ Χάρις εἶνε τὸ ἰδικόν
μου ὄνομα, Λαίδη Ζάνετ!... Ὡστε ἐλά-
θετε λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν;... Εἶνε ἐδῶ
ἡ γυνὴ αὕτη;!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀφῆκε τὸν βραχίονα
τοῦ Ὁρατίου καὶ ὠπισθοχώρησε βήματά
τινα πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της.

— Ἰούλιε, τῷ εἶπε θὰ μὲ ὑποχρεώ-
σης τὰ μέγιστα πρῶτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς
μου, μὴ λησμονῶν τὸ σέβας, ὅπερ δικαι-
οῦμαι ν' ἀξιῶ εἰς τὸν ἰδίον μου οἶκον.
Ἐκβάλε ἔξω τὴν γυναῖκα ταύτην.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἐ-
πλησίασε πάλιν τὸν Ὁρατίον καὶ ἔλαβε
τὸν βραχίονά του.

— Κάμετέ μου τόπον, σὰς παρακαλῶ,
εἶπεν ἀταράχως πρὸς τὴν Χάριτα, καὶ ἄ-
φετέ με νὰ διέλθω.

Ἀλλ' ἡ Χάρις ἐπέμενε, μένουσα εἰς τὴν
θέσιν της.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἐδῶ, εἶπε. Θέ-
σατέ την εἰς ἀντιπαράστασιν ἔμπροσθέν
μου, καὶ κατόπιν ἐκδιώξατέ με, ἂν θέλετε.

Ὁ Ἰούλιος ἐπροχώρησε καὶ τὴν ἔλα-
βεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΗΣ

GUY DE MAUPASSANT

Ο Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ο Σ

Λήγημα

Τοῦ κατηγορουμένου τὴν υπεράσπισιν
ἀνέλαβε νέος τις, πολὺ νέος, δικηγόρος,

ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του, οὕτινος τὴν
ἀγόρευσιν παραθέτομεν :

«Τὰ πράγματα εἶνε ἀναμφισβήτητα,
κύριοι ἑνορκοί. Ὁ πελάτης μου, τίμιος
ἄνθρωπος, ὑπάλληλος ἀμέμπτου διαγω-
γῆς, καλὸς καὶ ἡμερος, ἐδολοφόνησε τὸν
προϊσταμένον του εὐρισκόμενος ἐν βρασμῷ,
ὅστις φαίνεται ἀκατανόητος. Ἐπιτρέψ-
τέ μου νὰ σὰς ἀναλύσω ψυχολογικῶς τὸ
ἔγκλημα, ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, χω-
ρὶς τι καθόλου νὰ ἐλαφρύνω οὐδὲ νὰ συγ-
χωρήσω, καὶ θὰ κρίνετε σεῖς εἴτα.

«Ὁ Ἰωάννης Λουζέρ εἶνε υἱὸς ἐντιμο-
τάτων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τὸν κατέστη-
σαν καὶ αὐτὸν ἀπλοῦν καὶ εὐσεβῆ.

«Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔγκλημά του : ἡ εὐσε-
βεια. Αἰσθημα, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζομεν
καθόλου σήμερον, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ
ὄνομα φαίνεται ὑπάρχον ἀκόμη, καὶ οὐ-
τινος ἄπασα ἡ ἰσχὺς ἀπώλετο. Πρέπει νὰ
εἰσέλθῃ τις εἰς τινὰς σώφρονας καὶ ὀπι-
σθοδρομικὰς οἰκογενείας διὰ νὰ εὕρῃ τὴν
αὐστηρὰν αὐτοῦ παραδόσιν, τὴν θρησκείαν
αὐτὴν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ ἀνθρώπου,
τοῦ αἰσθήματος ἢ τῆς πίστεως, περιβε-
βλημένην χαρακτῆρα ἱερόν, τὴν πίστιν ἄ-
νευ ἀμφιβολίας καὶ μειδιάματος, οὐδὲ
τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας.

«Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εἶνε ἀληθῶς τί-
μιος, πρέπει νὰ εἶνε καὶ εὐσεβής. Ὁ σέ-
βων ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς. Πι-
στεύει. Ἡμεῖς δέ, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλ-
μοὶ εἶνε ἀνοικτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ, οἱ ζῶντες
ἐδῶ εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ὑπόνομον τῆς
κοινωνίας, ὅπου ἐξοκέλει πᾶσα αἰσχρό-
της, ἡμεῖς οἱ ὄντες οἱ ἔμπιστοι παν-
τὸς αἰσχύους καὶ οἱ περιληψένοι υπερασπι-
σται πάσης ἀνθρωπίνης κακίας, τὰ στή-
ρίγματα, διὰ νὰ μὴ εἶπω οἱ ὑποστηρι-
καί, παντὸς καὶ πάσης τυχοδιώκτιδος,
ἀπὸ τῶν πριγκίπων ἕως τοῦ ἐσχάτου, ἡ-
μεῖς οἱ περισυλλέγοντες εὐκρέστως καὶ
μετ' ἀγαθότητος ἅπαντας τοὺς ἐνόχους
διὰ νὰ τοὺς υπερασπισθῶμεν πρὸ ὑμῶν,
ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι, ἐὰν ἀληθῶς ἀγαπῶμεν
τὸ ἐπάγγελμά μας, μετρώμεν τὴν συμπα-
θειαν ὡς δικηγόροι πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ
ἐγκλήματος, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν
πλέον εὐσεβῆ ψυχὴν. Γνωρίζομεν καλῶς
τὸ κύμα τῆς διαφθορᾶς, τὸ βαῖνον ἀπὸ
τῶν ἀρχόντων ἕως τῶν ἐπαίτων, γνωρί-
ζομεν καλῶς πῶς τὰ πάντα συμβαίνουσι,
δίδονται, πωλῶνται. Θέσεις, ὑπουργήμα-
τα, τιμαί, εἰς ἀντάλλαγμα ὀλίγου χρυ-
σίου βλακωδῶς, ἐπιδεικνύοντες, διὰ τῆς
παροχῆς τίτλων εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐ-
πιχειρήσεις καὶ τὸ ἀπλούστερον ἀντὶ γυ-
ναικείου φιλήματος. Τὸ καθήκον μας καὶ
τὸ ἐπάγγελμά μας, μᾶς ἀναγκάζουσι τὰ
πάντα νὰ γνωρίζομεν, τοὺς πάντας νὰ ὑ-
ποπτευώμεθα, διότι πάντες εἶνε ὑποπτοι,
καὶ εὐρισκόμεθα ἐκπληκτοὶ ὅταν συναν-
τώμεθα πρὸς ἄνθρωπον, ὡς τὸν παρόντα
πρὸ ἡμῶν δολοφόνον, ὁ ὅποιος ἕνεκα τῆς
τοσοῦτον ἐδράϊας εὐσεβείας του γίνεται
μάρτυς.

«Ἡμεῖς, κύριοι, θεωροῦμεν τὴν τιμὴν
ὡς καὶ τὴν καθαριότητα, ἐξ ἀηδίας πρὸς
τὰ χθαμαλὰ αἰσθήματα, ἐξ αἰσθήματος

ἀτομικῆς ἀξίας καὶ ὑπερηφανείας, δὲν φέ-
ρομεν ὅμως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τὴν
πίστιν τυφλὴν, ἔμφυτον, σκαιὰν ὡς ὁ ἄν-
θρωπος οὗτος.

«Ἀφετέμε νὰ σὰς διηγηθῶ τὸν βίοντου.

«Ἀνετράφη, ὅπως ἀνετρέφοντο ἄλλοτε
τὰ παιδιὰ, διακρίνων εἰς δύο τὰς ἀνθρω-
πίνους πράξεις, εἰς καλὰς καὶ κακὰς. Τῷ
ἔδειξαν τὸ καλὸν μετ' αὐθεντίας ἀκλονή-
του, ὥστε νὰ τὸ διακρίνῃ ἀπὸ τοῦ κα-
κοῦ, ὡς διακρίνουσι τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς
ἡμέρας. Ὁ πατὴρ του δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰ
ὑπερφυῖα πνεύματα, τὰ ὅποια ἀφ' ὕψους
βλέποντα, διακρίνουσι τὴν πηγὴν τῆς
πίστεως καὶ ἀναγνωρίζουσι τὰς κοινωνι-
κὰς ἀνάγκας, ὁπόθεν ἐξεπορεύθησαν αἱ
διακρίσεις αὗται.

«Ἡλικιωθὴ λοιπὸν, εὐσεβὴς καὶ πι-
στός, ἐνθουσιωδὴς καὶ περιωρισμένος.

«Εἰκοσιδιετὴς ἐνυμφεύθη. Τῷ ἔδωκαν
σύζυγον ἐξαδέλφην του τινὰ ὡς αὐτὸς ἀ-
νατραφεῖσαν, ἀπλὴν καὶ ἀγνὴν ὡς αὐ-
τός. Ἔσχε τὴν ἀνεκτίμητον τύχην νὰ
λάβῃ σύντροφον τοῦ βίου, γυναῖκα ἐντι-
μον, μὲ καρδίαν εὐθείαν, δηλαδὴ τὸ σπα-
νιώτερον καὶ σεβασμιώτερον πρᾶγμα τοῦ
κόσμου. Ἐτῆρει πρὸς τὴν μητέρα του τὸν
σεβασμόν, ὁ ὅποιος περιβάλλει τὰς μη-
τέρας ἐν ταῖς πατριαρχικαῖς οἰκογενεαῖς,
τὴν βαθεῖαν ἐκείνην εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν
προσφέρουσι μόνον πρὸς τὸ θεῖον. Καὶ
πρὸς τὴν σύζυγόν του δὲ τὴν αὐτὴν ἐπέ-
δειξεν εὐλάβειαν μόλις ἐλαττωθεῖσαν ἐκ
τῆς συζυγικῆς οἰκειότητος. Καὶ ἔζησεν ἐν
ἀπολύτῳ ἀγνοίᾳ τῆς ἀπάτης, ἐν ἐπιμό-
νῳ εὐθύτητι καὶ ἡρέμῳ εὐτυχίᾳ, ἡ ὁποία
τὸν κατέστησεν ἰδιαιτέρον ὄν. Οὐδένα ἀ-
πατῶν, δὲν ὑπώπτευεν ὅτι ἦτο δυνατόν
καὶ αὐτὸν ν' ἀπατήσωσιν.

«Μικρὸν πρὸ τοῦ γάμου του ἀνέλαβε
τὰ καθήκοντα ταμίου εἰς τοῦ κυρίου Λαγ-
γλαί, ἐσχάτως παρ' αὐτοῦ δολοφονηθέντος.

«Γνωρίζομεν, κύριοι ἑνορκοί, ἐκ τῶν
καταθέσεων τῆς κυρίας Λαγγλαί, τοῦ ἀ-
δελφοῦ της κυρίου Περτουί, ἐτέρου τοῦ
σύζυγου της, ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας
καὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κατα-
στήματος, ὅτι ὁ Λουζέρ ἦτο πρῶτον ὑ-
παλλήλου ὡς χρηστός, ἥπιος, ὑποτακτι-
κός, σεβόμενος τοὺς προϊσταμένους καὶ
τακτικός.

«Ἀλλως δὲ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις
τῶν προϊσταμένων του ἦτο καταφανής.

«Ἦν συνηθισμένος εἰς τὴν περιποίη-
σιν ταύτην καὶ τὸν σεβασμόν τὸν δεικνύ-
μενον εἰς τὴν κυρίαν Λουζέρ, ἡ ὁποία ὑ-
περεπαινεῖτο παρὰ πάντων.

«Ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν ἐκ τυφοει-
δοῦς πυρετοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

«Συνησθάνθη θλίψιν βαθεῖαν, ἀλλὰ
θλίψιν ψυχρὰν καὶ ἡρεμὸν καρδίας μεθο-
δικῆς. Ἐκ τῆς ὠχρότητός του δὲ καὶ
τῆς ἀλλοιώσεως τῶν χαρακτήρων του, ἐ-
φαίνετο πόσον συνησθάνθη τὴν ἀπώλειαν.

«Τότε, κύριοι, συνέβη τι λίαν φυσικόν.

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο νυμφευμένος
πρὸ δεκαετίας. Πρὸ δεκαετίας ἦτο συνει-
θισμένος νὰ αἰσθάνεται παρ' ἑαυτοῦ γυ-
ναῖκα.